at produktionsrestitutionen for majs, som er forarbejdet til stivelse, skal være lig forskellen mellem den tærskelpris og den forsyningspris, som var gældende den dag, da majsen blev forarbejdet.

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. september 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 7. JULI 1983 [1]

Høje Domstol.

Domstolen har fået forelagt en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Den franske Republiks Conseil d'État, som ved dom af 15. oktober 1982, registreret på justitskontoret den 9. december 1982, har anmodet Domstolen om at udtale sig om fortolkningen og gyldigheden af artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 2012/74 af 30. juli 1974 [2].

I — De omstændigheder, som har givet anledning til den tvist, som er indbragt for Conseil d'État, er følgende:

Inden den 31. juli 1974, da høståret for majs sluttede, anbragte Roquette et parti majs under officielt tilsyn. Majsen blev senere forarbejdet til stivelse, nemlig i august og september 1974.

Ifølge Rådets forordning nr. 1125/74 af 29. april 1974 [3] begynder høståret for *majs* den 1. oktober og slutter den 30. september i det følgende år. Forordningens artikel 2 opretholdt dog den 1. august 1974 som begyndelsesdato for høståret 1974/75.

1 — Oversat fra Fransk.

2 — EFT L 209 af 31. 7. 1974, s. 44, om gennemførelsesbestemmelser — for så vidt angår produktionsrestitutioner for stivelsesholdige varer — til Rådets forordning nr. 1132/74 af 29. 4. 1974 om produktionsrestitutioner inden for korn- og rissektoren, EFT L 128 af 10. 5. 1974, s. 24.

3 — EFT L 128 af 10. 5. 1974, s. 12; forordningen trådte i kraft den 1. 8. 1974.

I medfør af Kommissionens forordning nr. 1060/68 af 24. juli 1968 [1] modtog Roquette fra Office national interprofessionnel des céréales (ONIC) forudbetaling af den produktionsrestitution, som ydes for majs, der anvendes til fremstilling af stivelse.

Det udbetalte beløb blev i medfør af forordningens artikel 1 beregnet på grundlag af forskellen mellem tærskelprisen for korn ved høstårets begyndelse og den tilsvarende forsyningspris, nemlig i den foreliggende sag mellem 16,065 og 6,80 pr. 100 kg.

Den 1. august 1974 faldt tærskelprisen imidlertid til 10,66 RE, mens forsyningsprisen steg til 8,20 RE, jfr. artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1132/74.

Efter at basisproduktet var forarbejdet, foretog ONIC i medfør af artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 2012/74 en justering af det til Roquette udbetalte beløb på grundlag af forskellen mellem dels tærskelprisen, der var gældende i forædlingsmåneden (nemlig 10,66 RE, hvilket beløb Roquette ikke har anfægtet), dels den nye forsyningspris (8,20 RE); i medfør af artikel 2, stk. 3, litra b), i forordning nr. 2012/74, krævede ONIC, at selskabet tilbagebetalte det for meget udbetalte beløb (3 615 399,50 FF), hvilket da også skete.

Roquette indbragte afgørelsen om tilbagebetaling for Tribunal administratif de Lille med påstand om, at der foruden tærskelprisen, som var gældende i forædlingsmåneden, hvilket selskabet ikke bestred, skulle tages hensyn til den tidligere forsyningspris.

Ved dom af 22. april 1980 frifandt Tribunal administratif ONIC for selskabet Roquette's påstand, hvorefter selskabet indbragte sagen for Conseil d'État.

II — Problemet vedrørende justeringen af produktionsrestitutionen og den heraf følgende anmodning om fortolkning i den foreliggende sag har flere fælles punkter med det spørgsmål, som den 24. november 1981 blev forelagt af Forbundsrepublikken Tysklands Bundesfinanzhof i sag 5/82, Maizena, som indgik til justitskontoret den 7. januar 1982.

Bundesfinanzhof ønskede afgjort, hvorledes produktionsrestitutionen for majs, som var anbragt under tilsyn inden den 1. august 1974, men herefter forarbejdet til stivelse inden for den fastsatte frist, skulle beregnes.

Ved dom af 15. december 1982, endnu utrykt, i Maizena-sagen, hvori Bundesfinanzhof — så vidt det er mig bekendt — endnu ikke har afsagt endelig dom, kendte Domstolen for ret:

«I medfør af de fællesskabsregler, der gjaldt såvel før som efter den 31. juli 1974, skulle produktionsrestitutionen for majs, der forarbejdes til stivelse, være lig forskellen mellem den tærskelpris og den forsyningspris, der gjaldt *på tidspunktet for forarbejdningen af majsen*«.

1 — EFT 1968 II, s. 347, om fastsættelse af visse gennemførelsesbestemmelser til forordningerne nr. 367/67 og nr. 371/67 med hensyn til produktionsrestitution for majs til forarbejdning til grove og fine gryn samt for majs og blød hvede til forarbejdning til stivelse og kvældemel.

III — I det skriftlige indlæg, indgivet den 3. marts 1983, har selskabet Roquette erklæret »at være fuldt vidende om, at den dom, der ... blev afsagt den 15. december 1982 ... i det væsentlige gik selskabet imod«. Selskabet »har imidlertid insisteret på, at problemet gøres til genstand for fornyet behandling«.

Roquette har for det første henvist til præmis 16 i Domstolens dom af 12. juli 1977 i sagen Hoffmann's Stärkefabriken [1], hvori Domstolen udtalte:

»For at give de erhvervsdrivende en tilstrækkelig frist til at tilpasse sig den nye situation, bestemmer forordning nr. 3113/74 [2] i artikel 3, stk. 2, desuden, at den, selv om den udstedes den 9. december 1974, først skal anvendes fra og med den 1. april 1975; da produktionsrestitutionen i henhold til artikel 2, stk. 1 og 3, i Kommissionens forordning nr. 2012/74 af 30. juli 1974 ... betales og fastsættes, *når ansøgeren beviser,* at det pågældende basisprodukt er blevet anbragt under officielt tilsyn af det kompetente organ, der udpeges af medlemsstaterne, var der intet til hinder for, at de pågældende erhvervsdrivende kunne afvikle deres indkøb af majs i løbet af de første tre måneder i 1975 og således *i vidt omfang* erhverve ret til en ikke nedsat restitution for deres produktion i de følgende måneder«.

Roquette har følgelig gjort gældende, at den dato, som skal lægges til grund for beregningen af restitutionen, nødvendigvis må være det tidspunkt, da produktet anbringes under officielt tilsyn.

For det andet har Roquette erklæret, at det *udtrykkeligt* var forudsat, at der først efter Kommissionens forordning nr. 10/75 af 31. december 1974 [3] ligeledes skulle tages hensyn til en ændring af det beløb, som var fastsat i artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1132/74. Selskabet har påberåbt sig ordlyden af forordning nr. 2012/74, som var i kraft på tidspunktet for den omtvistede forarbejdning, og tilføjet, at »de erhvervsdrivende ikke kan kaste sig ud i formodninger om Kommissionens skjulte hensigter«.

IV — De af Roquette fremførte argumenter kan ikke tages til følge.

Dels har Domstolen i ovennævnte Maizena-dom udtalt:

»Den passus i dommen [af 12. juli 1977], som Maizena påberåber sig, ... fastslår [blot], at ifølge artikel 2, stk. 1 og 3, i forordning nr. 2012/74 betales — og beregnes — produktionsrestitutionen på det tidspunkt, hvor den restitutionsberettigede beviser, at basisproduktet er anbragt under officielt tilsyn. I betragtning af det i samme artikel indeholdte forbehold om justering af restitutionen, kan der intet udledes af den samme passus til støtte for påstanden om, at *forarbejdningstidspunktet* ikke er afgørende for fastsættelsen af restitutionsbeløbet [4]«.

1 — Sag 2/77, Sml. 1977, s. 1375.

2 — Rådets forordning nr. 3113/74 af 9. 12. 1974 om ændring af forordning nr. 1132/74 blev offentliggjort i EFT den 12. 12. 1974. Den trådte i kraft den 15. 12. 1974, men kunne først bringes i anvendelse fra 1. 4. 1975.

3 — EFT L 1 af 3. 1. 1975, s. 24; forordningen trådte i kraft, da den blev offentliggjort.

4 — Ovennævnte dom af 15. 12. 1982, sag 5/82, Maizena, præmis 10.

Dels har Domstolen i samme dom fastslået:

»Selv om det er rigtigt, at fællesskabsretten ikke — inden Kommissionens forordning nr. 10/75 ... — *udtrykkeligt* regulerede problemet vedrørende de konkrete virkninger af ændringer i forsyningsprisen, der fandt sted mellem tidspunktet for majsens anbringelse under tilsyn og tidspunktet for forarbejdningen, *fremgår* det ikke desto mindre af de *samlede* bestemmelser vedrørende produktionsrestitutioner for stivelse, der er trådt i kraft efter 1967, at restitutionen beregnes på grundlag af den sats, der er gældende på *forarbejdningsdagen.* Til forskel fra tærskelprisen, der er undergivet månedlige udsving, således at forbeholdet om justering i forordning nr. 2012/74 var påkrævet, fastsættes forsyningsprisen nemlig af Rådet for en tidsubestemt periode og forbliver uændret, indtil Rådet beslutter at ændre den. Da der ikke findes udtrykkelige regler for den forsyningspris, der skal anvendes ved beregning af restitutionen, skal den *naturligvis* fastsættes under hensyntagen til det tidspunkt, der ligeledes er afgørende for tærskelprisen [1]«.

Domstolen kendte følgelig for ret, at [2] det er i overensstemmelse med fællesskabsretten at »tage *de* satser, der er gældende på tidspunktet for forarbejdning af majsen, i betragtning ved beregningen af restitutionen«, dvs. satserne for såvel tærskelprisen som forsyningsprisen.

Den økonomiske begrundelse for denne udtalelse kan i virkeligheden forklares ud fra den betragtning, at den handling, som udløser restitutionen, er forarbejdningen af majs til stivelse og ikke produktets anbringelse under officielt tilsyn. Den forudbetaling, som finder sted til producenten af de priser, der gælder på det tidspunkt, da basisproduktet anbringes under tilsyn, kan ikke ændre den omstændighed, at der senere skal tages hensyn til den faktiske kostpris.

Sammenfattende skal jeg derfor foreslå følgende afgørelse:

— Artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 2012/74 af 30. juli 1974 skal fortolkes således, at produktionsrestitutionen for majs, der forarbejdes til stivelse, skal være lig forskellen mellem den tærskelpris og den forsyningspris, der gjaldt på tidspunktet for forarbejdningen af basisproduktet.

— Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af den således fortolkede bestemmelse i forhold til Rådets forordning nr. 1132/74 af 29. april 1974.

1 — Ovennævnte Maizena-dom, præmis 8.

2 — Samme dom, præmis 23.